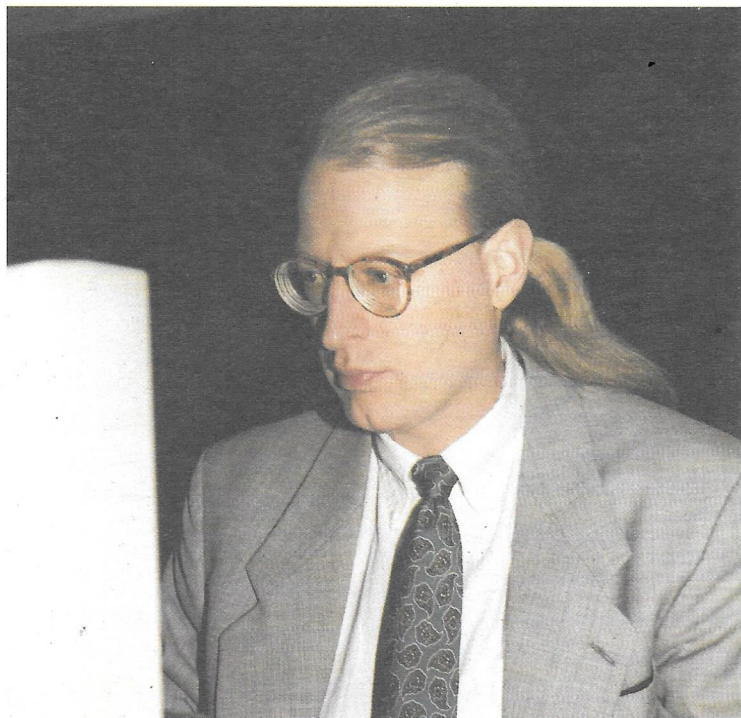

John E. Young,

Consultor ambiental i col·laborador del Worldwatch Institute

«Hem d'aprendre a fer més amb menys»

John E. Young és escriptor i investigador sobre temes ambientals. Actualment és consultor especialitzat en l'ús dels ordinadors per part dels grups ambientalistes, política energètica, ús eficient dels recursos hídrics, sistemes d'informació geogràfica i mineria. Col·labora amb mitjans de gran abast, com la CNN, «The Voice of America» o la BBC. Durant el seu pas pel Worldwatch Institute (1988-1996) va publicar diversos assajos sobre el malbaratament dels recursos i la sostenibilitat com a teló de fons, i va ser coautor de l'«Informe Anual de l'Estat del Món» entre el 1990 i el 1995, una publicació que s'ha convertit en un referent d'ampli ressò i que es tradueix a 27 llengües. John E. Young ha estat a Barcelona per participar en el V Simposi Internacional Una Sola Terra.

John E. Young és consultor especialitzat en l'ús dels ordinadors

— Com a escriptor i investigador, vostè ha tractat temes com la gestió de residus, l'ús de l'energia o l'agricultura. La idea de sostenibilitat és subjacent en totes aquestes qüestions. Fins a quin punt és rellevant aquest concepte per a la societat?

— És un concepte central. La sostenibilitat és fer que el món i la societat no soscavin el seu propi futur consumint més del que tenen. Val la pena aplicar aquest principi en tots els camps on despleguem la nostra activitat, ja sigui un sector de l'economia productiva, del transport o de l'energia. Penso, de tota manera, que aquest concepte ha estat segrestat en els últims anys; tothom en parla, però dubto que tots els que

l'utilitzen tinguin una idea clara del que significa i, sobretot, del que implica.

— Això, no és una paradoxa? — No és una mica difícil arribar a la sostenibilitat en un context on el creixement il·limitat és gairebé una religió, i el consum, la fe que l'alimenta?

— Ho és, sens dubte. Jo no tinc cap problema amb el creixement il·limitat del benestar humà, però sí amb el creixement il·limitat del consum dels recursos i també amb les seves derivacions, com la contaminació o el destí dels residus. Crec sincerament que el que hem de fer és desvincular el nostre benestar de les enormes quantitats de recursos en què es basa la nostra societat industrial. Hem d'apren-

dre a fer més amb menys: menys fusta, menys combustibles fòssils... Gaymour E. Lowens ja ho va dir lúcidament als anys 70: la gent no necessita molts kilowatts o joules, sinó una casa confortable, llum i aigua calenta, i, per obtenir-ho, hi ha maneres molt poc eficients i d'altres que ho són més. Hem de mirar a la tecnologia —que, per altra banda, ja hi és—, que ens proporciona el mateix, o més encara, amb menor consum. Aquesta seria la part tècnica del consum, però hi ha una part més filosòfica, que és el grau de benestar que la gent considera que necessita; aquí entrem també en un terreny de contradiccions personals. Jo mateix, per explicar aquestes temes arreu del món, utilitzo un mitjà de

transport que consumeix molta energia.

— S'ha acusat alguns activistes ambientals de parlar com si el dia del judici final estigués pròxim. Vostè també té una visió pessimista?

Si analitzem rigorosament els indicadors del planeta, és difícil no tenir una visió pessimista, però jo em considero optimista, perquè tenim les solucions a l'abast. En general, penso que la gent és prou intel·ligent per comprendre que el que passa és que no sempre els que tenen el poder els parlen intel·ligentment. L'única manera que les coses es moguin és que la societat forci a actuar els que decideixen.

— Fins al 1996, vostè va treballar al Worldwatch Institute. Com valora el seu pas per aquesta institució?

Em van donar moltes oportunitats de treballar en qüestions que no tenien un interès majoritari, com l'impacte ambiental de la mineria arreu del món; no hi havia gairebé res sobre el tema, i això per a mi era estimulant. Al Worldwatch Institute vaig trobar molta gent molt brillant i molt compromesa; ara, alguns d'ells tenen les seves pròpies institucions i treballen de manera independent. Allò va ser el viver d'una generació d'investigadors, i crec que aquesta ha estat una de les seves contribucions més importants. Evidentment, això continua, i, ara, una nova fornada de joves científics hi treballa.

— Els ordinadors i Internet, ¿poden tenir una influència positiva en els problemes ambientals?

Avui dia hi ha molta gent que se centra en els perjudicis de la tecnologia i no en veu els beneficis, i a la inversa. Crec que hem d'equilibrar-ho tot en la mesura del que es pugui. I així com veig raons de pes per dir «no» a l'energia nuclear, no en veig cap per dir «no» a la tecnologia de la informació. És un instrument magnífic, que pot multiplicar enormement l'impacte del moviment ambiental. Ara mateix tinc contactes amb gent d'Europa, Àsia i Austràlia amb qui seria costós parlar per telèfon, i per

carta, massa lent. A través de la xarxa es pot enviar molta informació, molt ràpidament i a molta gent. Als EUA he vist grups que envien milers de missatges a persones que després els transmeten als seus senadors i representants. Això, fa pocs anys era inviable, i es pot dir que, quan ho pots fer, tens poder polític.

— Vostè ha escrit sobre el món empresarial i el medi ambient. És aquesta una relació clau?

És ineludible. Hi ha un contrast molt fort entre l'increment de conscienciació per part de moltes persones, fins i tot que treballen a les mateixes empreses, i la lentitud d'aquestes últimes per respondre a aquesta preocupació. No és un problema irresoluble. Crec que hi ha noves

ment", les ciutats tenen molt a dir i a fer per la sostenibilitat...

Sí, sí. S'ha de treballar a tots els nivells, i el municipal n'és un d'important, perquè la quantitat de recursos que fan possible la ciutat és molt gran i afecta zones més vastes. El problema del trànsit a la ciutat és també el de la seva perifèria. Crec que a nivell local és on es pot veure com són d'inseparables el camp i la ciutat i que hi ha un complex sistema d'interrelacions.

— A part de la seva faceta com a investigador, vostè també és músic professional. Quin instrument toca?

El baix. Toco en un grup amb fortes influències del jazz i del folk, i actuem sovint a Washington i Nova York. Ara, quan hi torni, tinc dues actuacions més.

"A nivell local és on es pot veure com són d'inseparables el camp i la ciutat i que hi ha un complex sistema d'interrelacions"

formes de fer negoci, però cal canviar certes regles, com, per exemple, els impostos o el règim regulador de les activitats, de manera que fer les coses ben fetes tingui també un sentit econòmic. Si, ara, fins i tot pot resultar beneficiós contaminar, s'ha de fer tot el possible, des d'un punt de vista restrictiu, perquè no ho sigui en cap cas. De tota manera, cada cop hi ha més gent d'empresa que ho entén, encara que, com més amunt pugem en els nivells de decisió, la proporció dels que ho entenen disminueix. És normal, es tracta d'una generació a qui es va ensenyar que l'elevat consum de recursos era el sinònim perfecte de la prosperitat. El problema, als EUA, és la paraula «impost», que ningú vol sentir, però una cosa és clara: fins que no canviem el sistema impositiu, fent pagar als que danyen el medi i —per què no?— recompensant els que ho fan bé, no haurem aconseguit un canvi fonamental.

— Si seguim el vell principi "pensa globalment, actual local-

— Hi ha algun paral·lelisme entre la sensibilitat cap a la música i cap al medi ambient?

Una de les raons més importants per les quals la música és un gran plaer per a mi és que mentre la interpreto no he de pensar en altres coses. De vegades, a la gent preocupada pel medi els falta sentit de l'humor. Salvar el món és un objectiu grandíol, i, de vegades, massa dramàtic. Ens ho hem de prendre seriosament, però potser no fins a l'extrem. A part d'això, l'essència d'un bon músic és estar obert a tots els sons, a totes les influències; de la mateixa manera, l'essència d'un bon pensament ecològic radica a estar predisposat a entendre el funcionament de molts sistemes, entre ells, l'econòmic o el legal. No es pot arribar a comprendre el medi si no es tenen ganes de saber com funcionen altres camps. L'obertura al coneixement és imprescindible en tots dos casos. ■

Albert Punsola